

Húsvét után – most, hogy „elvégeztetett” az, amiért az Atya elküldte a Fiút a földre: a bűn legyőzése és megbüntetése, a mi megváltásunk, szabadításunk; de elvégeztetett a halál legyőzése is: Krisztus feltámadt és örök életet adott nekünk – az Ige most erre a Krisztusra mutat: kicsoda Ő, aki ezt tette értünk. Az Atya megdicsőítette Fiát (Jn 17,1; ApCsel 3,13), és arra hív, hogy mi is dicsőítsük Őt – azért, aki Ő.

Azt, hogy mit tett, „tudjuk”: hisszük, valljuk. Egy kicsit értjük is: ha eszünkbe jutnak a bűneink, az „ellenséges gondolkozásunk” és gonosz cselekedeteink, amiket nem tudunk levetni; ha meglátjuk, hogy minden próbálkozásunk, amivel szabadulni próbálunk a bűneinktől, ellenkezés Istennel (Ádámtól kezdve, aki úgy akart szabadulni, hogy másra kente a bűnt), akkor „megértjük”, hogy csak Isten tud megszabadítani minket. Amit viszont már nem értünk, mert „érthetetlen kegyelem”, az az, hogy Isten ezt tényleg megteszi: odaadja a szeretett (!) Fiát meghalni, a bűn büntetését elszenvedni, hogy minket, az ellenségeit megmentse.

Amit Krisztus tett, az az Atya cselekedete. Ő szeretett minket, Ő akart megmenteni. „Ő szabadított meg, és vitt át minket szeretett Fiának országába.” Ki az a Krisztus, aki ezt tette? Az Atya szeretett Fia – akiben gyönyörködik, akit „azért szeret, mert Ő odaadja az életét, hogy újra visszavegye” (Jn 10,17). Mert engedelmes.

A 15–20. vers egy „Krisztus-himnusz”, mint a Fil 2,5–11, de mást hangsúlyoz. Ott többet beszél Krisztus engedelmességéről, arról, hogy hogyan alázta meg magát, „Isten formájában lévén”. Itt erről az „isten formáról” beszél többet.

„Ő a láthatatlan Isten képe”: láthatóvá tette Istent. Nemcsak „olyan volt, mint Isten”, Ő maga az. Amikor a földön járt, akkor aki találkozott vele, Istennel találkozott. Amit Ő mondott, ahogyan cselekedett, azzal döntésre készítette az embereket. Amikor azt kérdezték: „ki ez...” (akinek engedelmeskedik a szél és a tenger, Mk 4,41; aki a bűnöket is megbocsátja, Lk 7,49), azt kellett volna válaszolniuk: ez Isten.

Krisztus „a láthatatlan Isten képe” – és Isten a maga képére teremtette az embert. Arra a tökéletes képre, amit nem rontott meg a bűn. És erre a képre formálja vissza azokat, akiket újjáteremtett.

„Elsőszülött minden teremtmény előtt”: öröktől fogva van, így „első”, de teremtmény is lett, mert emberré született. Az elsőszülöttség azt is jelentette, hogy ő külön áldást kap (lásd: Ézsau és Jákób); ill. hogy a testvérei fölött áll, azok rá vannak bízva. Isten gyermekei Krisztus testvérei: „nem szégyelli őket testvéreinek nevezni” (Zsid 2,11). Fölöttünk áll, és rá vagyunk bízva.

„Benne teremtett minden”, „általa, reá nézve”, „minden Őbenne áll fenn”. Az egész teremtésnek Krisztusban, vele együtt van értelme, célja. A jelen világnak azért, hogy Krisztus ide megszülessen, véghez vigye a megváltást, legyőzze a Sátánt, megmentse a bűnöst – ahogyan meg is tette; és hogy „az emberek keressék Istent” (ApCsel 17,27), és megtalálhassák, mert Ő keresi őket. A jövő világnak (az új égnek és új földnek) azért, mert azoknak készítettett, akik Krisztusban hisznek.

„Trónusok, uralmak...”, amelyeket sokszor kritizálunk – ezek is „általa és reá nézve” teremtettek. Akár „jó”, akár „rosszak”, eszközök lehetnek arra, hogy mi is Krisztusra nézzünk. „Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok” – mondja a százados. Tudja, mi a hatalom, és így érti meg, mit jelent Krisztus hatalma: ugyanúgy parancsol a betegségnek és mindennek.

Nekünk is parancsol: „Ő a feje a testnek, az egyháznak”. Az egyes hívőnek is – ezért nem mehet a „saját feje” után, bölcsességet, vezetést kell kérnie tőle. Azt kell kérnünk tőle, hogy Ő cselekedhessen bennünk és általunk. És a közösségnek (az egyháznak) is: az Ő szeretetének, engedelmességének, tisztaságának kell uralkodnia közöttünk. „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” – „Arról fogja megismerni a világ, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”

„Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék.” Jézus Krisztusban benne van Isten, benne volt akkor is, amikor Ő a földön járt. Amikor szenvedett a kereszten, akkor Isten szenvedett – azért, hogy megbékéltessen magával „mindent a földön és a mennyben”, minket is. Idegenek voltunk, ellenségei voltunk, csak Ő tudta megteremteni a békességet közöttünk, „emberi testében, halála által”. Másként nem lehetett, még a mi halálunk által sem.

Mint szentek, hibátlanok, feddhetetlenek fogunk Isten elé állni – hisszük-e ezt? Ha arra nézek, amilyen vagyok (most, hívőként), akkor nem tudom elképzelni. „Ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél”: elvette a bűneimet, és valóban azok nélkül fogok Isten elé állni. Ebben a hitben kell megmaradnunk.

„Adjatok hálát az Atyának...” (12. v.), mert Ő tett erre alkalmassá. Ő tervezte el a megváltást, Ő küldte el Krisztust, Ő küldte el a Szentlelket, hogy az evangéliumot hirdetni lehessen és befogadhassuk.

Kol 3,1

Ha tehát feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbján ül.